

JANE AUSTENOVÁ

Nakladatelství
ČAS

Přeložil
Josef Pepson
Snětivý

*Láska
a přátelství*

JANE AUSTENOVÁ

*Láska
a přátelství*

Přeložil Josef Pepson Snětivý

JANE AUSTENOVÁ

*Láska
a přátelství*

Přeložil Josef Pepson Snětivý

*Tento román věnuje autorka, jakožto její nejoddanější
a ponížená služebnice, hraběnce de Feuillide.*

„Zrazena v přátelství a zklamána v lásce.“

Motiv na obálce: Caspar Netscher – Portrét Susanny
Doublet Huygensové

Translation, Postface, Editor © Josef Pepson Snětivý,
www.pepson.cz, 2020

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS,
Alena Šulcová, 2020

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2020

ISBN 978-80-7475-326-8

Dopis první

Isabel Lauře

Ach, jak často jste na mé prosby, abyste mé dceři podrobně vylíčila nešťastné i dobrodružné události svého života, odpovídala tímto stylem:

„Ne, má drahá, dokud bude existovat nebezpečí, že bych opět mohla být vystavena něčemu hroznému, nikdy Vašemu přání nevyhovím.“

Avšak situace je tomu dnes už příznivě nakloněna. Je Vám padesát pět let; a lze-li někdy s jistotou konstatovat, že žena už nemůže být vystavena usilovnému stíhání ze strany protivných milenců nebo krutému pronásledování od tvrdohlavých otců, pak je tomu tak právě ve Vašem věku.

Isabel

Dopis druhý

Laura Isabel

Ačkoli s Vámi nemohu souhlasit, že se již nemusím obávat ran osudu stejně nezasloužených, jako byly ty, kterým jsem již byla vystavena, ráda bych se vyhnula obvinění z tvrdohlavosti či zlovůle. A proto ukojím zvědavost Vaší dcery; doufám, že síla, s níž jsem nesla všechno utrpení ve svém životě, poslouží jako užitečná lekce pro případ, že i ji potká něco podobného.

Laura

Dopis třetí

Laura Marianne

Domnívám se, že jakožto dcera mé nejbližší přítelkyně smíte slyšet můj smutný životní příběh – tím spíš, že mě o to Vaše matka často žádala.

Můj otec pocházel z Irska, avšak žil ve Walesu, zatímco matka byla nemanželskou dcerou jakéhosi skotského šlechtice a italské operní pěvkyně. Narodila jsem se ve Španělsku a vzdělání mi bylo dopřáno ve francouzském klášteře.

Jakmile jsem dosáhla věku osmnácti let, rodiče mě vyzvali k návratu domů do Walesu. Naše sídlo se nacházelo v jedné z nejromantičtějších částí údolí řeky Usk. Ačkoli dnes už nevynikám půvabem, protože se na mně podepsaly prožité strasti, kdysi jsem bývala krásná. Avšak i tak byla krása tou nejmenší z předností, jimiž jsem se mohla pochlubit. Ovládla jsem všechny dovednosti, které jsou připisovány ženskému pohlaví. V klášteře jsem dosahovala takových pokroků, jakož

i schopností v mém věku nevídaných, že jsem brzy překonala své učitelky.

Toho všeho jsem si byla dobře vědoma; a v mé ušlechtilé mysli se snoubily chvályhodné vlastnosti a vznešené city.

Musím přiznat, že jsem byla až příliš citlivá k utrpení přátel a známých, ale především k vlastnímu. A to byla snad má jediná chyba, pokud to ovšem vůbec můžeme nazývat chybou.

Ach běda! Jak je to dnes již zcela jiné! Ačkoli vlastní strádání pro mě není o nic méně bolestivé, nedokážu už soucítit s jinými bytostmi. A rovněž mé dovednosti začínají uvadat; už neumím ani skvěle zpívat, ani ladně tančit – například jsem úplně zapoměla, jak se tančí menuet de la cour.

Laura

Dopis čtvrtý

Laura Marianne

V našem bezprostředním okolí se téměř nikdo nenacházel – vlastně jen Vaše matka. Zřejmě Vám už vyprávěla, že jí rodiče neodkázali téměř nic, a tak byla nucena uchýlit se z finančních důvodů do Walesu.

A právě tam se zrodilo naše dlouholeté přátelství. Isabel bylo tehdy dvacet jedna let. Ačkoli nepostrádala půvab ani dobré způsoby, musím Vám důvěrně sdělit, že nikdy neměla ani setinu mé krásy či schopností. Avšak poznala svět; strávila dva roky na jedné z prvních internátních škol v Londýně, stejně jako dva týdny v Bathu. A abych nezapomněla: jednou dokonce večerela v Southamptonu.

Častokrát mi říkala:

„Vyvarujte se, milá Lauro, zbytečné prázdnoty a nudného hýření v anglické metropoli, stejně jako bezvýznamného přepychu Bathu či rybinou páchnoucího Southamptonu.“

Na to jsem mohla jen nešťastně vzkřiknout:
„Jak se mám vyvarovat zla, kterému nebudu nikdy vystavena? Existuje vůbec nějaká možnost, že bych kdy okusila ono londýnské hýření, přepych Bathu či rybí zápach Southamptonu, když jsem odsouzena ztrácet dny svého mládí a krásy ve skromném domě v údolí řeky Usk?“

V té době jsem vůbec netušila, že již brzy opustím ono neokázalé obydlí a vydám se vstříc klamným požitkům velkého světa.

Laura

Dopis pátý

Laura Marianne

Jednoho prosincového večera jsme s otcem a matkou seděli v družném hovoru u krbu, když se stalo něco, co nás naplnilo úžasem: uslyšeli jsme hlasité klepání na dveře našeho venkovského domku.

Jako první se ozval otec:

„Co je to za hluk?“

Matka odpověděla:

„Zní to jako bušení na dveře.“

„Přesně tak!“ přidala jsem se k ní.

„Sdílím váš názor,“ přiznal otec. „Opravdu se zdá, že vůči našim nevinným dveřím je vyvíjeno jakési až nezvyklé násilí.“

„Ach, ano,“ souhlasila jsem s ním. „Avšak nemůžu si pomoci: spíše se domnívám, že někdo klepe, aby byl vpuštěn do domu.“

„I to je možné,“ reagoval otec, „leč nebylo by radno unáhlit se a přijímat ukvapené závěry stran toho, co onu osobu nutí klepat na dveře. Byť – a to jsem už naznačil – jsem již částečně přesvědčen, že je to opravdu někdo, kdo ťuká na ty naše dveře, a...“

V tu chvíli otcův proslov přerušilo druhé, ještě silnější a téměř osudové zabušení, které dosti vystrašilo mě i matku.

„Neměli bychom se přece jen jít podívat, kdo je za dveřmi?“ navrhla. „Služebnictvo dostalo volno.“

„Ano, myslím, že měli,“ souhlasila jsem s ní.

„Zajisté,“ připojil se k nám i otec.

„Půjdeme tedy nyní?“ tázala se matka.

„Čím dříve, tím lépe,“ prohlásil otec.

„Neztrácejme už ani vteřinu!“ vykřikla jsem naléhavě.

Vtom se ozvalo třetí, ještě dunivější zaklepaní.

„Teď už jsem si naprosto jistá, že na dveře někdo klepe,“ sdělila nám matka.

„Bezpochyby,“ pravil otec.

„Byla bych moc ráda, kdyby se mezitím vrátilo služebnictvo,“ řekla jsem jim. „A ano – mám pocit, že slyším Mary, jak jde ke dveřím.“

„Jsem tomu nevýslovně rád,“ oddechl si otec, „neboť toužím zvědět, kdo to je.“

Můj předpoklad byl správný, protože v okamžení vstoupila do pokoje Mary a oznámila nám, že u dveří stojí nějaký mladý pán se svým sluhou. Prý se ztratili, jsou promrzlí na kost a prosí, aby se mohli ohřát u našeho krbu.

„Vpustíte je dovnitř?“ otázala jsem se.

„Vy, má drahá, proti tomu nemáte námitky?“ obrátil se otec k matce, a ta odpověděla:

„Ani v nejmenším.“

Aniž vyčkala dalších instrukcí, opustila Mary místnost – a za pár okamžiků se vrátila s tím nejpohlednějším a nejroztomilejším mladíkem, kterého jsem kdy spatřila. Sluhu si nechala pro sebe.

Díky vrozené citlivosti jsem byla silně pohnuta utrpením onoho neznámého mladého muže. A od prvního momentu jsem věděla, že štěstí či neštěstí mého budoucího života bude záviset jen a pouze na něm.

Laura